

UĞUR MISTAÇOĞLU • Noğmal

UĞUR MİSTAÇOĞLU 1970 yılında İstanbul'da mütevazı bir ailenin üçüncü ve son çocuğu olarak dünyaya gelmiş, ilkokuldan tam 12 öğretmen değiştirme rekoru elde ederek "torpille" mezun olmuştur. O günden bugüne "müfredat dışı" okumuş, bundan büyük keyif almıştır. 1983 yılında Kapalıçarşı'da başladığı iř hayatına halen devam etmektedir. Hobi olarak çektiği fotoğraflardan bir kısmı karma sergilerde yer almıştır. İlk öykü kitabı *Rahat Batınca* adıyla Sokak Kitapları Yayınları tarafından yayınlanmıştır.

İletişim Yayınları 2116 • Çaędař Türkçe Edebiyat 337

ISBN-13: 978-975-05-1710-5

© 2015 İletişim Yayıncılık A. Ő.

1. BASKI 2015, İstanbul

EDITÖR Levent Cantek

KAPAK Deniz Karagöl

UYGULAMA Hüsnü Abbas

DÜZELTİ Ayla Karadaę

BASKI ve *CLT* Sena Ofset · SERTİFİKA NO. 12064

Litros Yolu 2. Matbaacılar Sitesi B Blok 6. Kat No. 4NB 7-9-11

Topkapı 34010 İstanbul Tel: 212.613 38 46

İletişim Yayınları · SERTİFİKA NO. 10721

Binbirdirek Meydanı Sokak, İletişim Han 3, Fatih 34122 İstanbul

Tel: 212.516 22 60-61-62 • Faks: 212.516 12 58

e-mail: iletisim@iletisim.com.tr • web: www.iletisim.com.tr

UĞUR MISTAĐOĐLU

Noğmal

Ablama...

Kapıyı çektiği gibi çıktı. Dudaklarının oynamasından ve çıkardığı boğuk sestten bir şeyler söylediği belliydi ama ne dediği anlaşılıyordu. Siyah kösele ayakkabılarını giyerken nefes nefeseydi. Şakağındaki kılcal damarlar şeffaf bir tüp geçidi andırıyordu. Hafif öne sarkmış göbeğini saat yönünde sıvazlarken az önce söylediği şeyi tekrarladı. Bu sefer anlaşılmıştı.

“Eşşoğlueşek!” Ayakkabısının derisi hafiften kırışmış, sağa sola genleşmiş, uç bölümü Alaaddin’in sihirli lambası gibi kıvrılmış, taban kısmı erimeye yüz tutmuştu. Eşşoğlueşeğe bir ekleme yaptı: “Babası hariç.”

Doğruldu. Derin bir nefes alıp merdivenlere doğru yöneldi. Durdu. Ellerini beline koydu. Gözlerini kapatıp bir sağa bir sola esnedi. Gerindi. Çatık kaşlarının altındaki gözkapaklarını açtığında tek gördüğü hiçbir şey göremediği oldu. Dondu. Alelacele gözlerini kırıştırdı. Bir görme özürülü ne kadar görmüyorsa o kadar görmüyor ya da tam olarak o kadar görüyordu. Kısa süreli bir şaşkınlık geçirdikten sonra el yordamıyla elektrik düğmesini buldu. Yaktı. Işık yanınca derinden

bir “Ohhh!” çekti. Merdivenleri inerek devam edecekti. Mecburi egzersiz. Sol eliyle soğuk metal tırabzanı tuta tuta ve önden giden göbeğinin olmayan gözüne güvenerek indi. Sağ salim. Apartman kapısından çıktığı gibi gözü karşıdaki iki bloktan oluşturulmuş olan Öztürk Sitesi'nin bahçesindeki ağaçlara ilişti. Ağaçlardan gelen kuş cıvıltılarını duymazdan gelemezdi. Kafasını kaldırıp arandı. Ses var görüntü yoktu. Ötüp ötüp saklanıyorlardı sanki. Üç-beş adım sonra dönüp tekrardan baktı. Gene göremedi. Sağa dönüp yürüme mesafesindeki iş yerine doğru devam etti. Köşedeki yufkacı Mahir'e el edip selamladı. Selam Ağası Sokağı'na girer girmez soldaki terzi Yaşar'ın dükkânına bakındı. Kapalı olduğunu görünce, yüzünü buruşturup “Tembel herif!” dedi. Az ilerideki, açılalı henüz birkaç hafta olan eczaneye bakındı. İçeride gençten iki kişi vardı. Kafasını çevirip asfalt zeminden yoluna devam etti. Sol elini sol cebine sokup bacak arasını karıştırırken “Bu ara sokakta...” (tısladı) “...iş yapar mı bu eczane?” Sonra Gümüş Çayırı Sokak'taki Melek Hatun Sağlık Ocağı aklına geldi. “Yapar yapar,” dedi. “Yapmaz mı? Sağlık Ocağı'yla sırt sırta sayılır. Yapar.” Arma Sokak'tan geçip Küçük Saray Meydanı'na, oradan da sola kıvrılıp Büyük Saray Meydanı'na çıktı. Birkaç ihtiyarı, birbirlerini koklayan üç-beş kediyi ve çalışmayan fiskiyeli havuzun etrafındaki kumruları saymazsak Büyük Park boş sayılırdı. Soldaki İdris Bakkal'ın önünden geçip iki dükkân ilerideki Elektrikçi Metin'in çırağına “Hayırlı işler evlat,” dedi –“Evlat” güldü.– Kapımın önündeki soluk benizli, sarı tüylü, sevimli köpeğinin kafasına pıt pıt vurdu –Soluk benizli hiç iplemedi.– “Suratsız fırın” adını taktığı ekmek fırınının önünden geçerken kafasını ve adımlarını karşı kaldırma çevirdi. Gazete bayisi Cihan'a “N'aber Haberci? İyisinden bir gazete ver de okuyalım,” dedi. Cihan okuduğu bir habere cık cıklandıktan sonra kafasını kaldırıp “Günaydın İlhan Baba,” dedi. Buyur, en iç karartıcısı bu.

Ciğerci kepenklerini kaldırıyor, hemen yanındaki tekel bayii dükkânın önünü süpürüyordu, diğer dükkânın önüne önüne. Koltuğuna sıkıştırdığı gazeteyle “Check Up” adlı tavuk dönercisinden içeri kıvrıldı ve Günaydın Sokak’taki iş yerinden içeri girdi.

“Selamunaleyküm Nusret.”

Babası hariç “Eşşoğlueşek” ya da diğer adıyla Bahadır sabah sabah babasından fırça yemiş, kafayı buna takmıştı. Kızgındı. Kaşlarını indirmiş, dudağını büzmüş, kara kara düşünüyor, “Bu durumdan nasıl kurtulurum?”un planlarını yapıyor, fakat bunları bir türlü hayata geçiremiyor, aynı şeyleri tekrar tekrar yaşamak durumunda kalıyor, tekrar planlar yapıyor, gene hayata geçiremiyor, bu kısır döngü içinde ofluyor pufluyor sıkılıyor, bunalıyor, kızıyor, kırılıyor, küsüyor, darılıyor, darlanıyor ve nihayetinde en iyi yaptığı şeyi yapıp biraz daha içine kapanıyordu. O sorun değil, kapanırdı. Zaten yıllardır yaptığı bu değil miydi? Sorun şuydu ki, artık içeride kapanacak yer kalmamıştı. “Yeter artık, ‘taaaa’ burama kadar geldi,” diye gösterilen yere gelmiş, hatta biraz da geçmişti.

Hal böyle olunca, içten içe babasına söylenip bir nebze olsun rahatlamaya çalışıyor, bir süre söylendikten sonra biraz rahatlıyor, “Taaaa burama geldi,” dediği yere geri dönüyordu. Oraya kadar gelmesi bir şey değildi de, orayı aşarsa ne olacak onu bilmiyordu.

Ne mi diyordu? Kafasının içinde sinekler gibi uçuşan onlarca sorudan yakalayabildiklerini soruyor, sorduğuyla kalıyordu. Mesela neden böyle kızıyor, horluyor, tersliyordu? Neden ablası Duygu’ya hiç karışmaz, kızmazken ona kızıyordu? Neden oğlunu karşısına alıp eğriyi doğruyu, güzeli çirkini adabınca anlatmıyordu? Neden baba oğul hiç vakit geçirmiyorlardı? Cevabını bilmediği soruları kendine sor-

ması biraz garip görünse de gayet mantıklı sorulardı bu sorular. O kendi kendine sorduğu bu soruları şahsen cevaplamak için sormuyordu. Onunki sorudan ziyade söylenmekti. Zaten cevabını bilse neden sorsundu? Ya da bilmediğini biliyorsa, neden kendi kendine cevabını bilmediği sorular sorup kendi kendini, kendine rezil etsindi?

Devam...

“Yirmi dört yaşına geldim. Askerliğimi yaptım. Ben de insanım be!” diyordu. “Ben de insanım.” İpte asılı kalmış çamaşırlar gibi beyninin içinde uçuşan koca koca soru işaretleriyle dolaşmak kolay değildi tabii. Tüm bunlar Bahadır’ı isyana, delirmeye, hatta cinnete davet ediyor, bu da asosyal olduğundan mıdır, seçeneklerin boktanlığından mıdır, yoksa başka “mıdır”dan mıdır bilinmez, davete icabet etmemek için o daveti görmezden duymazdan geliyor ve “Yeter be yeter! Yeter ya! Yeter artık! Yeter!” diye bağıryordu (tabii evde kimse yoksa).

İlhan Baba, yirmi dört yaşına gelmiş, henüz eli bir iş tutmamış oğlunu silmiş gibiydi. Ya her şeyine takıyor, ya görmezden geliyordu. Bahadır, babası bağırıp çağırduğunda “Mimoza” (küstüm çiçeği) gibi içine kapanıyor, görmezden geldiğinde ise kesilip atılmış bir uzuv gibi hissediyordu. Babasının yokluğundan istifadeyle onun koltuğuna çöreklenmiş, sonradan çıkmalarını altına toplamış, ellerini göğsüne bağlamış, gözbebekleri beşikte sallanırcasına bir sağa bir sola gidip geliyordu. Geçmişti tarıyordu. Ve bir anı, tarağa takılan bir tel saç gibi çıkıp geldi gözünün önüne. Dokuz-on yaşlarındaydı. Babası, gittikleri işportacıda, “Bak bakalım, hangisini beğeniyorsan onu alalım,” demiş, bu da sırf babasınınkine benziyor diye, haki renkli, yandan cepli, uzunca olanı seçmişti. O kadar sevmişti ki gocuğu, annesi “Saçmalama, gocukla yatılmaz!” demese o gece onunla yatmaktan

(kurdeşen dökse bile) büyük sevinç duyacağı kesindi. Ertesi gün okulun demir kapısına takılıp yırtılan gocukla eve geldiğinde (nedense o gün o saatte evde olan babası) gocuğun havadar halini fark ederek (ki fark edilmeyecek gibi değildi) gocuğa şaşkın şaşkın ve uzun uzun bakmış, sonra dönüp kızgın kızgın buna bakmış, sonra hayatında ilk defa yırtık bir gocuk görmüşçesine tekrar gocuğa bakmış, bu babasına “Özür dilerim,” dercesine bakmış ama hiçbir işe yaramamıştı. Sonrasında kulağında müthiş bir acı hissetmiş, az önce babasına bakan o gözlerden yaşlar süzölmüştü. Kilise çanı gibi çın çın çınlamaya başlayan kulağının şaşkınlığını üstünden atmadan, yanaklarında şimşekler çakmış, üstüne “Salaksın oğlum sen. Sa-lak-sın!” diye haykırmıştı. Bu, babasının Bahadır’ı ilk “salak”lamasıydı. Boğazında bir yumru hissetti. Yutkundü. Gözbebekleri titredi. Kalktı. “Yeter artık!” dedi. “Çıkacağıın karşısına... Böyle böyle diyeceğim.”

“Nasıl nasıl diyecekmışsin? Duyamadım da,” dedi iç ses. Hafif alaycı bir tonda...

“Bilmiyorum. ‘Salağın babası’ diye başlarım işte.”

Bu “iç ses” Bahadır’ın tek arkadaşıydı. Onunla konuşur, onunla dertleşirdi. Bahadır, onun nutuklarını başkalarına söyleyebilirdi belki ama “iç ses” bunu asla yapmazdı. Sadıktı. Sırdaştı. O olmazsa olmazdı. Bu “iç ses” biraz muhalif, biraz kuşkucu, biraz başına buyruk, biraz patavatsız, biraz yol gösteren biraz da yoldan çıkaran –ve söylemesi ayıp– az biraz da sapık ruhluydu. Madem arkadaş, dost olmuşlardı, bir de ismi olmalıydı bu “iç ses”in diye düşünmüş ve “iç sese” Sadık adını vermişti. İyi ki vardı. İş, “iç ses”iyle –yani Sadık’la– konuşmak olunca bıcır bıcır konuşuyor, dış dünyada dut yemiş bülbüle rahmet okutuyordu.

Zaman zaman Bahadır’ın, zaman zaman Sadık’ın dediği olsa da, bu zaman zamanlardan çoğu zaman Sadık’ın dediği olurdu. Hele hele inadı bir tuttu muydu çocuk gibi tutturur,

ısrar eder, istediğini yaptırana kadar da huzur vermezdi Bahadır'a. İnadı inattı. Bazen de yıllık izne –izin almadan– çıkmış gibi kaybolurdu. O kaybolunca Bahadır iyiden iyiye susar, varlığı yokluğu hiç bilinmezdi. Neyse ki bu pek de sık olan bir durum değildi.

Bahadır, annesi Sabia'ya göre efendi, babası İlhan'a göre salak, ablası Duygu'ya göre saf biriydi.

Bahadır'a göre ise annesi biraz geveze (ki Bahadır'la kıyaslandığında herkes öyle sayılırdı), biraz kıskanç ve az biraz da isyankâr bir kadındı. Ve nedense o gıcık, o uyuz kocasını deli gibi sever, onun etrafında pervane olurdu. Halbuki ne annesine ne kendisine bir sevgi gösterdiğine şahit olmuş değildi. Kıyıda köşede kalmış bir miktar sevgisini de kızı Duygu için harcıyordu. Duygu iyiydi tabii. Nabza göre şerbet vermeyi, zeytinyağı gibi üste çıkmayı, carcar konuşmayı, mimiklerini kullanarak şirin kız çocuğu olmayı iyi biliyordu. Bir türlü anlayamıyordu annesini; nesini seviyordu ki bu adamın? Kadınlar hakkında pek bir bilgisi yoktu ama “Kadınları anlamak imkânsızdır,” diye bir şey duymuştu ve bu önerme kesinlikle doğru gibiydi. “Ben olsam hemen boşarım bu adamı,” diye düşünüyor, sonra gerçekten böyle bir şey olur da annesi bu adamı boşarsa ne olurdu düşünmeye başlıyor ve “Tut ki boşandılar, o zaman babam mı evden gider annem mi acaba?” diye düşünüyor, sonra babasının gideceğini varsayarak “Ne güzel olur lan!” diye düşünüyor ve böyle düşününce de yüzünde belli belirsiz bir tebessüm oluşuyordu. Düşünce düşünceyi doğuruyordu ve bir de işin diğer kısmı vardı. Onu da düşünse iyi olurdu. O da şuydu: Ya annesi çekip gider de, Allah muhafaza, bu babasıyla kalırsa ne olurdu? Ya da gene babasının çekip gittiğini düşünelim; o zaman eve kim bakacak, evin geçimini kim sağlayacak bunu da düşünmeliydi. Eve giren tek para, babasının parasıydı. Bu yaşına kadar onun harçlığını almış, onun

yemeğini yemişti. Bedelini de ödemişti ama. Çok dayak yemiş, çok azar işitmiş, neredeyse hiç sevgi, şefkat, ilgi görmemişti. Ona saysındı. Hem mecburdu zaten bakmaya. Göreviydi. Normaldi. Her baba yapardı. Yapar mıydı? Yapmalıydı. Velhasıl bu varsayımlar bir hayaldi; ne annesi babasını ne babası annesini boşayacak gibi görünüyordu. Ablası Duygu da çalışıyordu ama onun çalıştığı anca kendisine yetiyordu. Eve bir şey alıp geldiği görülmüş, duyulmuş şey değildi. Annesi Sabia ev hanımı, kendisi ev erkeğiydi. Şimdilik. Azimliydi ama. Bulacaktı bir iş. Ne zaman babasından azar işitse kısır döngü dönmeye başlıyordu. Hafif bir sinir krizi geçirip ağlıyor, zırlıyor, içten içe bağırıp çağırıp söyleniyor, biraz olsun rahatlıyordu. Finalde ise yanağında kurumuş yaşları tekrar ıslatarak “Görürsünüz siz!” diyordu. “Bir gün herkes beni konuşacak. Bana saygı duyacak. Beni görmezden gelen herkes beni kabul edecek.” (Bahadır’ın duyduğu öfke, Dostoyevski’nin babasına duyduğu öfkeyle yarışırdı yarışmasına ama Bahadır’dan da bir Dostoyevski çıkmazdı.) Hedefleri de içi kadar doluydu Bahadır’ın. Ama istemek başka, yapmak başkaydı. Böyle durumlarda Sadık sus pus olur, hiç ses çıkarmaz, Bahadır’ın sakinleşmesini beklerdi. Bahadır’ın bu yaşadıkları intikam duygularını güçlendiriyordu. Ne yapacak edecek; ağlaya zırlaya, düşe kalka, yapa boza, deneye yanıla kendi ayakları üstünde duracaktı. Durmalıydı. Önce bir iş bulacak, o işte yükselip patron olacak, sonra... Sonra kendi evine taşınacak, istediği gibi dayayıp döşeyecekti. Sonra... Sonra evlenecek ve çocukları olacaktı ve tabii karısını çok sevecekti. Çocuklarına asla babasının kendisine davrandığı gibi davranmayacaktı. Onları dinleyecek, anlayacak, birlikte vakit geçirecek, elinden geldiğince yardımcı olacaktı. Da... Nasıl yapacaktı tüm bunları? Aile içinde iki laf edip kendini doğru dürüst ifade edemeyen, iletişim kuramayan biri, nasıl olacaktı da toplum içine çıkıp kendini kabul ettirecekti?

Şöyle bir yol göstereni, rol model alabileceği biri olsaydı ne iyi olacaktı...

Bahadır bir yandan bunları düşünüyor, bir yandan içindeki şiddeti ve saldırganlığı bastırıp dış dünyaya duyarsız, umarsız bir görüntü veriyordu. İçine kapanık çocukluk yılları, babasının “Sen ne biçim erkeksin? Biraz girişken ol, biraz konuşkan ol, hakkını ara... Ablan bile senden daha girişken!” iğnelemeleriyle geçmiş, babasının yaptığı bu baskı daha da içine kapanmasına sebep olmuştu. Bahadır içine kapandıkça babası daha da sinirlenmiş, çocuğu tokat manyağı yapmıştı. İlhan Baba önce kulak çekerek başlamış, olmamış, bağırılmış, çağırmış, aşağılamış olmamış, tekmelemiş o da olmamış, en son “Ne halin varsa gör,” diyerek bırakmıştı kendi haline.

İlhan Baba kararını vermişti. Bu çocuktan bir bok olmazdı. Bir de daha önce koyduğu teşhisi tekrar koymuştu. Bahadır tam bir salaktı!

Bahadır, bu yaşına gelmiş, en ufak bi iş tecrübesi olmamış, hiç sorumluluk almamıştı. İş demek sorumluluk, sorumluluk demek yükümlülük demektir. Bahadır gibiler içinse başkaları tarafından güdülmek, sömürülmek olarak tercüme etmek pek de yanlış olmazdı. Tüm bunlar için de kimse seni davet falan etmiyordu. Oyunun kuralları vardı ve bu kural-lara göre kendin gidip işe talip olduğunu beyan etmen, kendini beğendirmen gerekiyordu.

Bu tecrübe fakirliğinin güzel bir yanı varsa o da iş başvurusu sırasında bembeyaz bir sayfayı CV olarak sunmaktır. “Bu ne?” CV!

Tecrübe sayılırsa, ara sıra babasının zoruyla emlak ofisine gidip, sözüm ona babasına yardım ettiği zamanlar olmuştu. Yardım, camları silmekten, yerleri süpürmekten ve çay getirip çay götürmekten ve getirip götürürken kırdığı bardakları süpürmekten ibaretti. Onun dışında deri kaplı, siyah renk-

li ofis koltuğunda kışının izi çıkıncaya kadar oturuyor, ara ara hafif öne kayıp derinin çıkardığı değişik sesleri dinliyor, tek kelime etmiyordu. Zaten doğru düzgün gelen giden de olmuyordu. I-ih, bu iş Bahadır'a göre değildi. Canı sıkılıyor, içi kararıyordu. Çok iş varmış gibi bir de eleman Nusret vardı. "Bahadırcığım" diye hitap etmesine deli oluyor ama itiraz etmiyor, edemiyordu. Yapabilse iki yakasına yapışacak, yüzüne tükürecek, hayalarını tekmeleyecek, kulağını ısıracak, burnundaki kılları cımbızlayacak, dişlerini tek tek sökecekti.

Bahadır'ın "sinir" olduğu, "gıcık" olduğu ve "kıskandığı" şeylerin listesi uzundu.

Şemsiye kullananlara, çayı şekersiz içenlere, kolanın içine limon dilimi katanlara, bağır çağır konuşanlara, romantik ve kokulu mumlara, kaymaksız ekmek kadayfına, tütün kolonyasına, gül reçeline, elektrik kesintisine, şimşek çakmasına, jöle kafalara, üçgen vücutlara, tıklım tıkış otobüslere, birinin diğerini azarlamasına, çok sıcağa, çok soğuğa, sessiz oda içinde tik taklayan saat sesine, demir kapılara ve bilumum pasta çeşidine sinir oluyor... Babalarına "Babacığım" diye hitap edenlere, yabancı dil bilenlere, aşırı zenginlere, takım elbise giyenlere, yüksek okul bitirmiş, üstüne mastır yapmış olanlara, çok gezenlere, çok konuşanlara, aşırı yağın yağmura, her şeye burnunu sokanlara, yalakalara, cakkak sakız çiğneyenlere, hapsirip tıksıranlara, son model arabalarda gezen yaşlılarına ve bir de Lidyalıları gıcık oluyor... Sevgilisi ile sarmaş dolaş gezen, tatillere giden, sevgilisiyle düzenli seks hayatı olan ve zırt pırt sevgili değiştiren erkekleri kıskanıyordu. Babasına bir ayrıcalık yapmıştı. Ona, hem gıcık oluyor, hem sinir oluyor, hem de böyle seven bir karısı olduğu için onu kıskanıyor ve maalesef aynı evde yaşamak zorunda olduğu için üstüne bir de deli oluyordu.

Babasını sevmediğinden Babalar Günü zırvallığından, sevgilisi olmadığından Sevgililer Günü'nden, hiç arkadaşı ol-

madığından doğum günlerinden, parası olmadığı için hediye almakta her sene sıkıntı çektiği Anneler Günü'nden, boşa geçen yılları anımsattığı için de yılbaşlarından hiç hazzetmezdi.

Bahadır lise mezunuydu. Üniversiteyi kazanabilse okuyacaktı ama girmek istediği yerler ya çok puandı, ya çok para. Bahadır'ın tutturduğu puanla istediği üniversiteye girmek şöyle dursun, önünden geçirmezlerdi adamı. İlle de okunacak diye bir kural da yoktu zaten. O inanıyordu kendisine; olurdu ondan da bir şey. Ama ne olurdu, işte onu bilmiyordu. Tekrar girse miydi sınavlara? Azmetmiş, liseyi beş yılda bitirmemiş miydi? Bitirmişti. Gerçi ablası Duygu ile tartıştıkları bir gün, Duygu bunun canını acıtmak, sırf kardeşini kızdırmak için liseyi babasının torpiliyle geçtiğini söylemişti ama olacak iş değildi o. Evet, okul müdürü İbrahim Bey babasının yakın arkadaşıydı... Ama torpil? Yok, bu okkallı bir yalandı. Ablası kızdırmak için söylemişti, canını acıtmak için. Kızınca yapardı öyle. Şimdi çıksa ablasının karşısına, "O gün söylediklerin doğru muydu?" dese... "Yok," derdi ablası, "Hiç olur mu? Ben seni kızdırmak için söyledim, yalan söyledim." Kendisi bitirmişti liseyi. Alın teriyle. Çalışa çalışa... O böyle düşünüyordu da, Sadık'ın bu konuda ciddi şüpheleri vardı. Şüpheleri doğru muydu, yoksa sırf muhalif olmak için mi yapıyordu bilinmez ama "Ya doğruysa? Nereden biliyorsun? Ya yapmışsa?" diyerek Bahadır'ın aklını karıştırıyor, bu da Sadık'a sinirlenip "Kafamı karıştırma!" diyordu. "Babam torpil morpil yapmaz bana. Ben başardım. Ben bitirdim." Sadık altta kalacak değil ya, bu sefer de ilkokulda yaptığı torpili hatırlatarak "Peki ona ne diyeceksin?" diye soruyordu. Bahadır reddedemeyeceği bu gerçeği kabul etmek durumunda kalarak "O başka," diyordu. "O zaman ufak bir torpil yapmıştı, kabul. Küçük bir torpildi ama. Minnacık. Ufacık. O kadar da olurdu. Ama lisede?"